

Efter mindretallets opfattelse skal helbredskravet differentieres, således at ægtefællerne ikke nødvendigvis skal opfylde de samme krav. Der bør således ifølge mindretallet opstilles et mildere helbredskrav, som ikke omfatter en række ikke-progredierende sygdomme og en nærmere bestemt grad af invaliditet. Det bør herefter være tilstrækkeligt, at den ene ægtefælle opfylder de milde helbredskrav, hvis den anden ægtefælle opfylder de strenge helbredskrav.

8.3. Justitsministeriets overvejelser

I forbindelse med høringen over *betænkningen* har Det Centrale Handicapråd, De Samvirkende Invalideorganisationer, Dansk Handicap Forbund, Landsforeningen af Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede, Danske Døves Landsforbund og Dansk Epilepsiforening taget afstand fra de vurderinger af handicappedes egnethed som adoptanter, som findes i *betænkningen* og i den redegørelse om adoptionsansøgerses legemlige helbredstilstand, der er medtaget som bilag 4 til *betænkningen*. Det er i den forbindelse bl.a. gjort gældende, at der er sket en uacceptabel sammenblanding af sygdom og handicap, og at vurderingerne hviler på forældede forestillinger om handicappede og om, hvad mennesker med handicap kan gøre og faktisk foretager sig.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der er grundlag for at tage praksis vedrørende handicappedes mulighed for at adoptere op til vurdering.

Justitsministeriet finder således, at der bør ske en lempelse af praksis, således at personer med handicap i højere grad end i dag efter en individuel vurdering af deres evne til at tage sig af et barn kan godkendes som adoptanter.

Efter Justitsministeriets opfattelse må udgangspunktet for vurderingen af betydningen af ansøgerens helbredsforhold være, at mulighederne for et gunstigt forløb af adoptionsforholdet ikke som følge af ansøgenes sygdom eller handicap må forringes væsentligt.

Vurderingen af, om ansøgere, der lider af en sygdom eller et handicap, kan godkendes som adoptanter, må fortsat vurderes ud fra, hvad der er bedst for *barnet*, jf. herved adoptionslovens § 2.

De nærmere retningslinier for, hvilke sygdomme og handicap der i almindelighed bør føre til afslag på godkendelse som adoptant, bør som hidtil fastlægges af Adoptionsnævnet og Civilretsdirektoratet. For så vidt angår sygdomme må det som hidtil ske på baggrund af den medicinske udvikling på området, mens det, når det gælder handicap, bør sikres, at der anlægges en bredere synsvinkel end den medicinske, hvorfor også anden sagkyndig bistand må inddrages herunder Det Centrale Handicapråd.

Retningslinierne, der bør være offentligt tilgængelige, bør være så gennemskuelige og forudsigelige som muligt. Der må dog efter Justitsministeriets opfattelse fortsat med udgangspunkt i retningslinierne ske en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. Der ved bliver det muligt at tage hensyn til bl.a. sværhedsgraden af den pågældende sygdom eller betydningen af det pågældende handicap set i forhold til personens samlede livssituation. Det er således efter Justitsministeriets opfattelse hverken muligt eller ønskeligt helt at objektivere eller mekanisere helbreds vurderingen.

Det bør efter Justitsministeriets opfattelse endvidere tilstræbes, at det i den enkelte sag klart fremgår, med hvilken vægt vurderingen af ansøgerens helbredstilstand eller handicap er indgået i den samlede vurdering af ansøgerens egnethed som adoptant.

Den nærmere fastlæggelse af den udvidede mulighed for handicappede til at blive godkendt som adoptanter findes mest hensigtsmæssigt at kunne ske i forbindelse med afgørelsen af de enkelte sager og den praksis, der udvikles af navnlig Adoptionsnævnet efter gennemførelsen af lovforslaget.

9. Enliges mulighed for at adoptere

9.1. De gældende regler

Efter adoptionsbekendtgørelsens § 6 a kan en enlig ansøger godkendes som adoptant, hvis det efter en samlet vurdering kan lægges til grund, at ansøgeren er velegnet til at opfostre et barn alene.

En ansøger anses som enlig, hvis ansøgeren er ugift eller fraskilt. En ansøger, der lever i et fast samlivsforhold eller i en anden form for bofællesskab uden at være gift, anses således i adoptionslovens forstand som enlig. Det skal ses i sammenhæng med, at kun ægtefæller kan adoptere sammen, jf. adoptionslovens § 5, stk. 2, og artikel 2 i Haagerkonventionen af 29. maj 1993 om beskyttelse af børn og om samarbejde med hensyn til internationale adoptioner.

Ansøgerens egnethed til at opfostre et barn alene beror på en samlet vurdering af bl.a. ansøgerens person og de omgivelser og det miljø, ansøgeren lever i. Der lægges endvidere vægt på en enlig ansøgers kontakt til familie og bekendtskabskreds og på ansøgers forhold til eventuelle andre medlemmer af husstanden og den eller de pågældendes holdning til ansøgers adoptionsønske.

Det fremgår af de statistiske oplysninger, der er medtaget som bilag 2 til lovforslaget, at der i 1996 blev truffet afgørelse i 27 sager om godkendelse af en enlig som adoptant. Heraf blev 10 ansøgere godkendt, mens 17 fik afslag.